

Elkeseredett háboru a csanádpalotai főjegyzőválasztás után

Felmentették a szolgabíró a hatóságelötti rágalmozás vádja alól

(A Délmagyarország munkatársától.) Bonyolult ügyet tárgyalt kedden délelőtt a szegedi járásbírósnál dr. Ráday László járásbíró. Dr. Juhász Zoltán mezőkovácsházai szolgabíró volt a vádlott, aki ellen *hatóság előtti rágalmozás* miatt emelt vádat Nagy Sándor hentesmester. A per előzményei régebbi időkre nyúlnak vissza, amikor Csanádpalotán főjegyzőválasztás volt évekkel ezelőtt.

A főjegyzői állásra többen pályáztak, így többek között dr. Náhóczky Endre mezőkovácsházai ügyvédjelölt is, aki nagyon szeretne volna elnyerni az állást. A főjegyzői állás elnyerése körül nagy harc és korteskedés dult az egész megyében. Akkoriban dr. Juhász Zoltán volt Csanádpalotán a szolgabíró. Állítólag Náhóczky felkereste volna Juhászt és 4000 pengőt ajánlott volna fel neki arra az esetre, ha segíti őt a főjegyzői állás elnyerésében. Ezt a látogatást dr. Juhász szolgabíró bejelentette feletteseinek. Dr. Náhóczky az eset miatt rágalmozás címén feljelentést tett a szolgabíró ellen, mert azt állította, hogy a megvesztegetés vádjából egy szó sem igaz. Náhóczkyt azonban ebből az ügyből kifolyólag hat hónapra ítélték, amit az ügyvédjelölt le is töltött.

Az ügy azonban korántsem fejeződött be ezzel a ténnyel. Nagy Sándor hentesmester — akinek rokonai kapcsolata van Náhóczkyval — egy kihágási ügyben, amelyen Juhász elé kellett volna állnia, elfogultsági kifogást emelt a szolgabíró ellen

és azt állította, hogy a szolgabíró egy ízben az utcán azzal fenyegette őt meg, hogy *elintézi, ha legközelebb eléje kerül*. Emiatt aztán a szolgabíró rágalmozás címén feljelentést tett a hentesmester ellen, aki a tárgyaláson fenntartotta, sőt egy tanúval igazolta azt az állítást, hogy őt a szolgabíró az utcán megfenyegette. A bíróság a hentesmestert a tanu vallomása alapján a rágalmozás címén emelt vád alól felmentette. Most már Nagy hentes fordult Juhász ellen, *hatóság előtti rágalmozás* címén és azt panaszolta, hogy a szolgabíró *alaptalanul hurcolta őt meg a bíróság előtt*.

Ezt az ügyet tárgyalta kedden dr. Ráday László járásbíró. A szolgabíró kijelentette, hogy nem érz magát bűnösnek, mert ő valóban nem fenyegette meg a henteset és így jogosan jelentette fel rágalmozás címén. A szolgabíró ezután felolvasta annak a tanúnak a vallomását, aki az előző perben azt vallotta, hogy a szolgabíró megfenyegette a henteset. Ez a tanu mostani nyilatkozatába kijelentette, hogy ezt csak azért vallotta, mert a hentes pénzt ígért neki arra az esetre, ha *ilyenértelmű vallomást tesz*. Igyekezett a hentes még egy másik embert is rávenni a hamis vallomás megtételére, az azonban nem állott készen.

A bíróság ezek után a szolgabíró bűncselekmény hiányában felmentette, mert igazolva látta, hogy nem alaptalanul jelentette fel annakidején a hentesmestert.

Elejtették a hősi halottak 2 pengős adójának tervét,

a Hősök Kapuja márványtábláira a
szegedi ezredek emlékeit vésik be

(A Délmagyarország munkatársától.) Megírta a Délmagyarország, hogy a városi előjáróságnál a polgármester felhívására február 16-ig mindössze negyvennyolc hősi halott nevét jelentették be azok a hozzátartozók, akik hajlandóságot éreztek arra, hogy két-két pengővel hozzájáruljanak a vésési költségekhez. A polgármester felhívása szerint a város nem költöthet a Hősök Kapujának erre a célra szánt márványtábláira huszezer pengőt, hogy a tízezer szegedi hősi halott nevét megörökítse, mert a nevek bevésése körülbelül ennyibe kerülne. A polgármesteri felhívás nyomán nagy viharok keletkeztek, amelyek csak akkor csendesedtek el, amikor a polgármester kijelentette, hogy a két pengő megfizetése csak azokra a hozzátartozókra kötelező, akiknek ez nem jelent anyagi nehézséget. Az érdeklődés ennek ellenére sem ébredt föl és ez a magyarázata annak, hogy a tízezer hősi halott közül közül csak negyvennyolcnak a hozzátartozói jelentkeztek.

Ezzel kapcsolatban most érdeklődtünk a polgármesternél, aki a következőket mondotta:

— Az érdeklődés hiánya arra kényszerített, hogy megváltoztassam eredeti tervemet. Elhatároztam, hogy nem véseltük föl a Hősök Kapuja tízezer márványtáblájára a hősi halottak nevét, mert a teljes névsort éppen az érdeklődés teljes hiánya miatt akkor sem tudnánk összeállítani, ha nem kívánnának a lehetősebb hozzátartozóktól két-két pengő költségmegtérítést. Ilyen körülmények között lelküldhetetlen akadályokba ütközne a teljes névsor összeállítása, annak pedig semmi értelme, célja sem lenne, ha csonka névsor kerülne az emlékműre.

— A szegedi ezredek a háboru elején pontosan vezették a veszteséglistát, de a háboru vége felé ez a munka abba maradt. A főjegyzősek nagy része a forradalmak zűrzavarában elkallódott, azok a névsorok, amelyekkel jelenleg rendelkeznek a katonai irattárak, nagyon hiányosak. A teljes névsort csak úgy lehetne összeállítani, ha a hozzátartozók bejelentnék adataikat. Ugy látszik, erre nem lehet számítani. A terv tehát nem a kétpengős hozzájáruláson bukott meg, — mondotta a polgármester —, hiszen gondoskodtam arról, hogy a város közönsége megértse, miről van szó, hogy a kétpengős hozzájárulás vállalása csak a tehetősebbekre kötelező. A márványtáblákra a szegedi ezredek háborus adatait véseltük majd föl, az egyes családok nevét, a fontosabb dátumokat.

Elmondotta a polgármester, hogy a napokban jelentkezett nála Lendvay Sándor törbirtokos bizottsági tag és száz pengőt ajánlott fel a hősi halottak névsorának vésési költségeire.

— Az adományt nem fogadtam el — mondotta a polgármester —, mert bár helyes az a felfogás, hogy ezt a költséget nem a városnak, hanem a város társadalmának kellene magára vállalnia, azonban nem igen lehetne reményünk sem arra, hogy az egész összeget összeadja a társadalom, de arra sem, hogy a hősi halottak névsorát össze tudjuk állítani.

A polgármesterrel történt beszélgetésünk közben fölmerült az a régi gondolat, hogy a Hősök Kapuja márványtábláira a szegedi költők olyan verseit kellene rávésetni, amelyek a szegedi ezredekéről és a Szeged katonafiainak

háborus dolgairol szólnak, elsősorban Juhász Gyulának a negyvenhatosokhoz írt gyönyörű ódáját. A polgármester kijelentette, hogy a gondolatot nagyon szépek tartja és foglalkozni fog vele.

Ez a hét ár szebben beszél...

10 dkg. enyhe juhturó	14 fill.
10 " tavaszi	20 " "
10 " miskolci hordós fehér	20 " "
10 " tea vaj	32 " "
10 " trapista, kitűnő minőség	18 " "
50 " olesó tömbcsajt	49 " "
1 csom. (5 drb-s. celophános pogácsasajt)	15 " "

UHERTSÁK tejterméküzletében
Tisza Lajos krt. 32.

A polgármester levele Körmendy Mátyáshoz

(A Délmagyarország munkatársától.) Dr. Pálffy József polgármester, aki annakidején, mint az ipartestület titkára, hosszú évekig dolgozott együtt Körmendy Mátyással, most a következő levelet írta volt elnökének:

„Tisztelt Barátom! Amikor az ipartestület közgyűlése új vezetőséget választott és megválsz az elnöki széktől, indítva érzem magam arra, hogy a szegedi ipartestület vezetésében eltöltött tizenkilenc évi önzetlen, buzgó és eredményes működésért úgy a magam, mint a város hatósága nevében elismerő, hálás köszönetemet nyilvánítsam.

Teszem ezt azért, mert a város társadalmi életében jelentős szerepet betöltő háromezernégy száz kézművesiparos, valamint azok hozzátartozóinak és alkalmazottainak sorsa, politikai magatartása, világnézeti felfogása, szociális helyzete, szakipari és kulturális fejlődése nemcsak az ipartestület és ezen érdekképviselő körébe tartozók belső ügye, hanem a város közügye. És én, aki éveken keresztül, mint munkatársad, majd, mint az ipartestület felügyeleti hatósága, elfogulatlan tanúja és egyik legalaposabb ismerője vagyok annak a fáradságot nem ismerő, áldozatos munkának, amit egy emberöltőn át kifejtettél a magyar kézművesiparosság és elsősorban a szegedi ipartestület kebelébe tartozó iparoscsaládok érdekében, illetékesnek tartom magamat annak megállapítására, hogy a szegedi ipartestület fejlődése, magasan a vidéki színvonal fölé emelése, az iparostársadalom jelentőségének és súlyának elismertetése a Te páratlan szorgalmaznak, agilitásodnak, önzetlen, áldozatkész fáradozásaidnak eredménye.

Ha semmi más érdemed nem volna, mint az, hogy a forradalmi időben a kemény megpróbáltatásoknak kitett, elkeseredett, lerongyolódott, nyomorgó és nélkülöző iparosokat megtartottad a hazafias érzelemben és a polgári társadalmi rendben, józan politikai magatartásban megbecsülést és szeretetet biztosítva részükre, ez egymagában is elegendő volna a város közönségének elismertsére.

De Te ennél sokkal többet tettél. Nyugalmas, családi életed kényelmét, anyagi érdekeidet feláldozva, az iparos közérdekért fáradságtalanul dolgoztál mindenképp, aki hozzád fordult és segítségül hívott. Mint az adófelszámolási bizottság tagja sikra szálltál iparosársaidért, védted az egyesek és összesség érdekeit a közgyűlés fórumán, minisztériumokban, hatóságoknál, sajtóban és mint felsőházi tag és országgyűlési képviselő a törvényhozásban. Felépítetted a szegedi iparosok impozáns székházát, az országban első iparoscsarnokot, megalapoztad az ipari vásárt, az elaggett iparosok menhelyét, az iparosok temetkezési egyesületét, orvosi ellátását, elindítottad az iparosnyugdíjintézmény létesítésének ügyét, az ipari kölcsönt, kezdeményezője és harcosa voltál, mint törvényhozó az új ipartörvény és az iparosok országos központjának. Gondoskodásod kiterjedt az iparos ifjak kulturális színvonalának emelésére és hazafias szellemben való nevelésére, levétele és cserkészintézményük, valamint az iparosok javát szolgáló számos alakulat támogatására. Mindezek mellett óriási fáradsággal, egyéni érdekeid alárendelésével másfél évtizeden át minden legkisebb ellenszolgáltatás nélkül méltóan reprezentáltad helyileg és országosan az iparostársadalmat.

Amikor most távozol az ipartestület éléről, nyugodt lelkiismerettel megállapíthatod és Veledd együtt megállapíthatják mindazok, akik munkádnak tárgyilagos szemlélői voltak, hogy megtettél mindent, amit iparosársaid érdekében megtehet-